

קול שמחה

לא נותר בה כוח לשמוע עכשיו הצהרות אהבה. היא הסתתרה מאחורי השולחנות האחוריים, בפנינת העישון, אחרי שורת המלצרים שכבר העמיסו מנות אחרונות. סינתטיות.

כבר שבוע שהיא עם כאבי בטן מהמחשבה על החתונה. בתוך חבורת הבנות שהולכת איתה מאז התיכון, ליאת היתה לה אחות לצרה. שתי הרווקות האחרונות שנשארו מתוך מה שהן כינו: 'פורום המתבגרות'. השם הזה נזקף לזכות אמא שלה, שאמרה להן פעם במנוד ראש: לא משנה בנות כמה תהיו, תמיד תישארו מתבגרות. כמו שהיא מכירה את אמא שלה, היתה כאן ככל הנראה כוונה נוקבת, אבל הבנות האחרות אהבו את הרעיון ופירשו אותו כמחמאה. היא לא התווכחה.

עכשיו ליאת מתחתנת. עור פניה קורן. והנה החתן - מישהו שצץ ונגלה במרחב הווירטואלי - שהבליח לפתע מתוך אינספור לילות של תסכול ופחד, עומד שם ומגיש לה את לוחות הברית. המהפכה ששני אנשים יכולים ליצור ברגע אחד של רצון טוב. מאור לחושך. מתוהו ובוהו לסדר מאושר.

מתחת לחופה המתנדנדת ניצבים הקרובים ביותר לצד בני הזוג המאושר. עיני הצעירים זולגות שמחה וניצחון, ודמעות המבוגרים נושאות את מה שעוד אין לגלות.

האצבע של ליאת מוגשת - זקופה ונחושה. אזק אותי יקירי. פטור אותי מהבלבול, מהבחירה החופשית, מהבדידות הקיומית. אמור לי שיש לך תוכנית קוסמית עבורי. עבודה קבועה. בית. ילדים. משפחה שלמה.

הלב שלה התכווץ מקנאה והיא צמצמה את עצמה רגע לפני שתגיע התרועה וכולם, במין טקס פולחני, באקסטזת כישוף, יקיפו את החתן והכלה במצמוצי שפתיים, בלחלוחי עיניים, בקריאות שמחה. נפל דבר בישראל. קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה. "קרן! סוף סוף!" היא התגלתה בפנינת הנידחת. הכלה בכבודה ובעצמה באה לחפש אותה.

"וואו, אני שיכורה לגמרי. איפה את מתחבאת, יקירתי, ברגע השיא של חיי?"

לא רואה ממטר. איזו אידיוטית. לא רואה כלום חוץ מעצמה. עכשיו שמח לה, אז כל העולם שמח. זה ברור לא? איך בכלל היא מסוגלת לחשוב אחרת, לראות אותי למשל, את מה שעובר עלי עכשיו?

ליאת הביטה באכזבה בעיניים הקשות שהטיחו בה דברים, ועיניה ענו לה - ואת קרן, מסוגלת לראות שיש פה כרגע עולם אחר? משהו אחר ממה שאת חווה? או שגם את לא מסוגלת לראות ממטר?

לפרגן. לפרגן. לא לשכוח לפרגן.

היא חיבקה את ליאת חיבוק אמיץ ורק התפללה שתשתוק, שלא תגיד כלום. וליאת הרגישה את מגעה, את הצעקה שהיתה כלואה בזרועות המחבקות. חיבקה, עזבה והלכה. חברה טובה.

היא חושבת על החודש שקדם לחתונה. ליאת התעקשה לגרור איתה את כל הפורום לראות מקבץ של אולמות צפופים במתחם אחד, כדי לעזור לה להחליט.

"מעניין," היא נענתה למאמציו של בעל אחד האולמות, שהסביר על יתרונותיו של המקום, "מה הופך דווקא אולם מסוים, מבין אולמות כל כך דומים, למצליח?" "ברכה." הוא ענה מיד.

"מה זאת אומרת ברכה?" היא לא האמינה שהיא שומעת את זה מאיש העסקים המפוקח הזה.

"פשוט ככה. יש אולמות שיש עליהם ברכה, ויש אחרים שלא."

"ואלה שלא?" היא הקשתה.

"שורדים איכשהו."

ליאת ושאר הבנות כבר עשו את דרכן החוצה.

היא נותרה לבדה מול האיש הזה, עם הביטחון המוחלט בעיניים.

"אז אתה מהשורדים או מהמבורכים?"

הוא חייך והגביה את גבותיו. רק שלא יחשוב שהיא מתעניינת בו. היא חייכה חיוך רפה ומיהרה להסתלק בעקבות חברותיה.

מנה אחרונה, אחרי עוד נאום מייגע, הפעם של אם הכלה. עוד טיפת סבלנות. תוך שעה היא תהיה בחזרה בפניה שלה. תשים לה מוזיקה רכה, תצלול לתוך הספר שמחכה לה, והלילה יחלוף. בבוקר ממילא רצים.

"את לא יכולה להתעלם מהעובדות. האישה הזאת היא פשוט סייקיק." נוגה, המבריקה שבחבורה, יועצת משפטית בחברת בנייה ענקית, הפכה בשנים האחרונות לרוחנית. מחפשת משמעות שלא נמצאה לה בתוך אינספור הפרויקטים ובתלוש המשכורת השמן, ואפילו לא במשפחה הקטנה שהקימה לעצמה. אין סדנה שהיא לא השתתפה בה. בבוקר מחויטת בשחור-לבן ובלילה שחרזאדה. ככה הן קוראות לה. עטופה בשכבות של בדים צבעוניים, רכים, אזוריים. לפעמים היא נראית כמו דמות קסומה מהאגדות ולפעמים כמו סתם עפיפון שנקרע לו החוט. תלוי במצב הרוח ובהשראה.

"ושלא תחשבי שאני קונה כל דבר," אומרת נוגה. "יש הרבה בולשיט, אני לא מכחישה. אבל בתוך הבולשיט מתנצנצים להם יהלומים. תאמיני לי. ומי שפוסל הכול - הוא הפרימיטיבי, הוא בעל הדעה הקדומה והמצומצמת. כמו בכל דבר - צריך ללעֵשׂ לזות. הדברים האמיתיים והנכונים - נדירים, כמו בכל תחום."

"נו, שורה תחתונה," קרן נעשית חסרת סבלנות.

"שורה תחתונה אני נותנת לך מתנה. לכי אליה. היא אסטרולוגית מבוקשת מאוד ולא כולם אידיוטים. לא היתה לה שום דרך לדעת שאמא של עדיה תביא ילד בגיל 50. עדיה כמעט מתה מצחוק כשהיא אמרה לה את זה, ואת השאר את כבר יודעת. אם יש לך הסבר הגיוני, שלש מדעי, שלש רציונלי לתחזית הזאת, בחיים לא תשמעי ממני עוד מילה בנושא, אבל אם אין לך, ואין לך, לכי אליה. רק טוב יכול לצאת לך מזה."

רק טוב. רק טוב.

ביום רביעי בערב יגיעו החברות לבדן (בני זוג לא הוזמנו) לחגוג את יום הולדתה ה-37. כולן השתתפו במתנה של נוגה-שחרזאדה. מתנה יקרה. אפילו אורית, שסירבה תחילה כי יש גבול לטמטום, וחבל לבזבז את הכסף על שטויות כשאפשר לקנות לקרן ספר שהיא תהנה ממנו במקום לתסכל ולבלבל אותה עוד יותר, אפילו היא הוכרעה, והנה - המתנה מהשמיים כולה שלה. נוגה, נלהבת וחסרת סבלנות, מאיצה בקרן - והרי אין צורך לחכות למסיבת יום ההולדת. את המתנה היא יכולה לנצל כבר מחר.

עדן

"את פעם ראשונה אצלי, לא?" האסטרונומי, המכונה עדן, ללא שם משפחה, היתה עניינית ורהוטה. בניגוד גמור לצפיותיה של קרן היא הובילה אותה למשרד שהזכיר לה את חדר המנהל בבנק שלה.

"שבי," הורתה לה עדן על כסא משרדי שמעבר לשולחנה, בעודה מתקתקת במרץ מול מסך מחשב, "תאריך לידה."
"16.1.77"

"באיזו שעה נולדת?"

"אני לא בטוחה."

"זה חשוב. את יכולה לברר?"

"רק שנייה, אני אתקשר לאמא שלי."

השיחה עם אמה היתה מביכה לא פחות מהישיבה מול האישה הזאת, במשרד הזה.

"למה את רוצה לדעת פתאום?" התשובה הצפויה הגיעה.

"נו, אמא, אני אספר לך אחר כך. זה סיפור ארוך."

"בחצות."

"מה זאת אומרת בחצות? בדיוק בחצות? מה אני סינדרלה? באיזו שעה בדיוק? לפני

חצות או אחרי חצות? זה תאריכים אחרים."

"חצות. צריך לחפש את תעודת הלידה. זה מה שאני זוכרת."

"חצות."

"טוב, חצות," אמרה עדן והקישה בקלילות על המקלדת - מעלה קווים, זוויות ועיגולים. על המסך השתרגה רשת כלואה בעיגול, שתגזור את חייה לשבט או לחסד.

היא התרגשה. ממה בעצם? איזה שטויות. איך הסכמתי לשטות הזאת. איך קשור המיקום של כוכב מאדים לעובדה שאין לי חיים. באמת, אין לכוכב מאדים מה לעשות בחיים.

עדן הפנתה אליה מבט. היא קפאה. הרגישה כמו מול הרופא שבישר לה לפני שנה שנמצאה אצלה ציסטה בשחלה, לא ברור מאיזה סוג. היא עצמה עיניים, אוספת כוח לכל מה שיגיע.

"טוב, נתחיל," אמרה עדן ולקחה נשימה עמוקה.

צלצול בדלת הקפיץ את שתיהן.

"מי זה יכול להיות עכשיו? הלקוח הבא אמור להגיע רק בעוד שעה."

עדן קמה ממקומה וניגשה לדלת.

"אין לי מושג מי הזמין טכנאי לאינטרקום. תנסה את דירה 6. כן, הוועד. אני מצטערת

מאוד, אני עסוקה עכשיו. לא, לא, אין לי מושג. סליחה."

עדן חזרה למקומה מתנשפת, אך עצבנותה רק גברה כשהיא בהתה במסך.

"אוי, לא!"

"מה קרה?" קרן נבעתה.

"השומר מסך עם הדגים עוד פעם נתקע. הילד הזה עם האקווריום שלו. כמה פעמים אמרתי לו לא להעלות לי למחשב את כל השטויות האלה. עכשיו ריסטרט. הכול מחדש. אל תדאגי. אני אחזיר לך את הזמן הזה. הלקוח הבא יחכה, לא נורא. הוא ותיק אצלי. איש ידוע. לא זז בלעדי. כשתצאי, תציצי בו. את בטח מכירה אותו. אפשר להציע לך בינתיים משהו לשתות?"

סוף סוף המסך עלה. עצביה של קרן כבר היו מרוטים. על הנייד הבהבו אינספור הודעות. אחרי הפגישה הזאת יהיו לה הרבה שריפות לכבות. רק שייגמר כבר. נו, שייגמר. יהיה לה מה לספר לבנות ביום רביעי. הרבה צחוקים יהיו שם על העדן הזאת ועל כל הסיפורים שלה.

"מה קרה עם אבא שלך?"

קרן התכווצה - "אבא שלי?"

"כן. מה קרה לך בסביבות גיל שבע? אבא שלך עזב את הבית?"

"לא סתם עזב. הוא מת."

"טוב, האמת היא שחשדתי, אבל לא רציתי להיות בוטה."

"תראי, פשוט תגידי לי את מה שאת רואה. אני ילדה גדולה."

"אני רואה. אבל אולי תגידי לי מה מעניין אותך לשמוע. איזה תחומים בחייך - זוגיות, אהבה?"

"טוב, הנה, את יודעת לבד."

"כן, ולא רק זה, נכון? גם הקריירה לא ממש פורחת."

קרן נלחמה בדמעות - "בואי נתקדם."

"יש פה כמה עניינים. תסתכלי למשל על בית האהבה שלך. את רואה - כוכב שבתאי בזווית של 90 מעלות עם נוגה המתקדם, לא מאפשרים לך לקבל החלטות. אין לך אנרגיה להעז. את כלואה בזוויות שבין הכוכבים."

כלואה בזוויות שבין הכוכבים. אני צריכה לזכור את המשפט הזה לפורום המתבגרות, חשבה לעצמה קרן ובאיפוק רב אמרה:

"סליחה שאני שואלת, אבל מה שאת אומרת זה - שבגלל איזה כוכב שזז או לא זז ממקום למקום, החיים שלי לא מתקדמים."

"טוב, זה לא בדיוק ככה. יש השפעה של מהלך הכוכבים על חיינו. יש כאן רשת סבוכה של קשרים והשפעות."

"ומה עם הבחירה החופשית? מה, אין לי מילה כאן?"

"יש, בטח שיש, אבל בשביל זה צריך להיות מודעים למגבלות. למשל: אם את רוצה להכיר גבר, ואת בטח רוצה, וגם להקים משפחה, אין טעם שתצאי לפגישות עיוורות בדיוק כששבתאי חונה בבית האהבה שלך בזווית כל כך בעייתית לכוכבים האחרים. לעומת זאת כשנוגה יהיה בבית האהבה, בזווית של 120 מעלות למאדים, אני אמליץ לך מאוד לצאת לפגישות כי ההשפעה של הכוכבים עלייך תייצר פתיחות וכריזמה שיפעלו על בן הזוג."

"את רוצה לומר לי שבמרחק אינספור שנות אור יש גרמים שמימיים שישפיעו ברגע נתון על יצור אנושי באיזו נקודה מקרית וחולפת על פני כדור הארץ?"

"נכון מאוד, ואני יכולה גם להסביר לך את זה, אבל אני מבינה שבאת לפה לקבל תחזית ולא ללמוד אסטרונומיה. אם מעניין אותך לדעת יותר, אני פותחת קורס אסטרונומיה בחודש הבא, את יכולה להירשם אצל המזכירה שלי. מקבלים בסוף גם תעודה."

"בואי נמשיך עם התחזית."

"אז ככה, כמו שאמרתי - הזוויות שבין הכוכבים בבית האהבה ובבית הקריירה כובלות אותך ולא מאפשרות לך לפרוץ. אבל הגעת אלי בעיתוי מדהים. כי כל זה עומד להשתנות ממש בחודשים הקרובים. השנה הולכת להיות לך פריצה בכל התחומים. את תמצאי אהבה, תקימי משפחה ותפתחי את הקריירה שאת חולמת עליה זמן רב."

"וואו, במסטיק בזוקה לא הייתי מקבלת כזאת תחזית," סיננה קרן, ספק לעצמה ספק לאישה הנלהבת שמולה.

"נכון. פשוט מדהים. לא כל יום אני צופה כזאת פריחה בעת ובעונה אחת בכל התחומים. יופיטר שהוא כוכב המזל שלך ייצא בזוויות חיוביות עם כל הכוכבים. הנה, תסתכלי - בבית 10 שלך שהוא הבית שאחראי על הקריירה יש מקבץ כוכבים גדול, שנכנס לפעולה בתקופה זו של חייך ומאפשר לך להמריא גבוה מאוד. וזה עוד לא הכול," המשיכה עדן בהתלהבות והצביעה על מה שנראה כמו מבחן טריגונומטריה שעלה מחשכת נעוריה בתיכון, "יש משולש חיובי וגדול של 120 מעלות בין נוגה, מאדים ואוראנוס - שגם מעורר את חיי האהבה שלך."

"תגידי - זה לא תרגיל שארגנו לי החברות ליום הולדת?"

"אין לי מושג על מה את מדברת. רק תיזהרי ממעבר למגורים לא מתאימים ותשמרי טוב טוב על ההריון."

"איזה הריון???"

"אמרתי לך - השנה תקימי משפחה."

"השנה?"

"כן, בשנה שלך. בין יום הולדת אחד לשני."

"אבל אני בכלל לא בטוחה שאני מעוניינת להביא ילדים."

"אל תדאגי, את תהיי מעוניינת. לא את מחליטה. הכוכבים מחליטים בשבילך ואז את נעשית מעוניינת."

"תשמעי, לא משנה מה יקרה, היה מעניין, סיכמה קרן, משועשעת ומוטרדת כאחד.

"בשמחה. יש פה חשבונית על שמך בסך 700 שקל פלוס מע"מ. לרשום לך יעוץ עסקי?"

"אה... לא חשוב, אני שכירה."

"במה אמרת שאת עובדת?"

"רואת חשבון."

"נו טוב, תראי, אולי בכל זאת יש לך מה לעשות עם זה."

יעוץ עסקי. היא יוצאת עם חשבונית וקבלה מהודקות זו לזו. בתוך הרשת הזאת, הסבוכה, שהשתקפו בה פניו המתות של אביה, מישהי ראתה אישה מצליחה שמצאה אהבה ואפילו בנתה לעצמה משפחה. מישהי הציצה בעתיד שלה וראתה את החיים שעליהם היא אפילו לא מעזה לחלום. במרחק שנה מהיום.

הבדיחה האכזרית הזאת ייסרה אותה, אבל גם עוררה בה התרגשות לא ברורה. היא מצאה את עצמה עומדת ליד מכוניתה ולא מצליחה להחליט לאן היא נוסעת עכשיו.

הנייד שוב הבהב. היא נתקפה סחרחורת. הודעה עצבנית שאלה:

"מה עם הדוח?"

היא שלחה תשובה מהירה: "אני בדרך."

במשרד היא נמנעה מעיניו הזעופות של ראובן, הבוס שלה, שירה לעברה: "את יודעת מתי הייתי צריך להגיש את זה?!"

"היום, והיום עוד לא נגמר. מטופל."

הגבר המזדקן, המתוקתק, עם הבלורית האפורה, האפטרשייב הבנאלי וחולצת התכלת המכופתרת, שתמיד נשמע כמו מפקד טירונים לחוץ ועצבני, שוב השתדל להיות סלחני כלפיה. אחרי ככלות הכול היא עובדת טובה, גם אם לא הבן אדם הכי סימפתי. צינית ומתנשאת, אבל מה - יעילה.

בערב הגיבוש האחרון שהיה בביתו, שאשתו עמלה עליו לפחות שבוע מראש, היא עזבה ממש באמצע השירה בציבור.

"מה העניין איתה?" אשתו נעלבה.

"עזבי, מתוסבכת," ראובן סינן, "אבל בתור עובדת היא מספקת את הסחורה."

בסופו של דבר הם צוות אפקטיבי - עובדת שמתפקדת ובוס שמשלם. העבודה מתנהלת, כמו שאומרים, בהתאם לציפיות הצדדים.

יום ההולדת שלה התנהל כצפוי. אורית הציעה לקנות ממנה את העתיד בתמורה למשכורת חודשית, והבנות שתן יין משובח וצחקו.

מירב הציעה לעשות ניסוי עם העיתון של שבוע שעבר. בואו נראה אם התחזית צדקה לגבינו. הבנות התלהבו, קרן הצביעה על ערימת העיתונים הגבוהה, ומירב פשפשה בה במרץ. לבסוף שלפה עיתון ובחיוך ממזרי אמרה לנוגה: נתחיל כך.

"ונוס נמצא בקשר קוסמי עם יופיטר ונפטון ופוחת בעבורך תקופה של פריחה ושגשוג.

את פוגשת אנשים שמפתיעים ומרגשים אותך ומתחילה ללמוד משהו חדש ומרתק."

"אני לא מאמינה," נוגה רטטה. "זה פשוט מדויק להחריד." היא התחילה לגולל את

אירועי השבוע החולף - העובד החדש שהגיע למשרד וטלטל את כל עולמה הרוחני עם הקלפים האינדיאניים ששלף מולה, ושדרכם הוא גילה לה הכול על עצמה, בדיוק מפתיע.

והיא, ממש באותו יום, החליטה להתחיל ללמוד את הנושא ונרשמה. ואתמול, ממש אתמול, היה המפגש הראשון של הסדנה לקריאה בקלפים אינדיאנים. "וגם שם, נחשו

מה, יצא לי, פעם אחר פעם, המסר הזה - תקופת פריחה חדשה. מפתיעה. מדהים."

מירב כחכחה בגרונה. "אני לא רוצה לחרב את השמחה הקוסמית, אבל בכל זאת רק הערה מתודית קטנה, ברשותך נשמה."

נוגה עצרה את שטף דיבורה ומירב הראתה לה את כריכת המגזין.

"אתן יודעות ממה המגזין הזה?" שאלה בממזירות, ונוגה חפנה את ראשה בין ידיה

לקול צחוקן של הבנות.

לפעמים, כשהיין טוב, הופכת החבורה המקומית הזאת לגוש של ערפיליות צבעוניות.

כשהיין טוב מאוד כבר אין מחיצה בינה לבין הקולות שסביבה. חברות בחרתי לי, ומי יגיד לי עכשיו מי אני.

אחת אחת הן פרשו לקינן. כל אחת לתרגול שלה, לאפרוחיה. רק היא חופשייה לנפשה. היא תלגום עוד כוס יין. תשמע מוזיקה. תשוטט ערומה בבית. למי אכפת?

החופש הטוטאלי שכל אחת מהן היתה מוכנה להחליף איתה לשבוע, לא יותר. גברים באים והולכים כבר שנים רבות. מהאחרונים היא כבר לא העזה לצפות. מכוונת את עצמה לנתקים מהירים. אין טעם להתעכב אפילו דקה על מה שלא מספק את הסחורה.

הבוקר עלה. היא שמעה את צווחות השכנה על ילדיה המאחרים. ברגע זה ממש נשים נעות כמכונות משומנות - מעירות, מכינות אוכל, מלבישות, מפקחות, מציצות במראה ועפות מהבית חסרות נשימה.

והיא.. היא קמה כמו מלכה. מתפנקת על מצעי סאטן לבנים. שומעת קצת ג'אז, מכינה לעצמה ארוחת מלכים, שותה את הקפה שהיא אוהבת. טחון במכונה. מהלכת בתוך חללים שקטים שהכול מצוי בהם בדיוק כפי שהניחה. עיתון הבוקר מחכה לה בפתח. "בוקר אחד כזה בחודש. זה הכול. רק אחד. מה לא הייתי נותנת?" המשפט הקבוע של אורית. אם לשלושה, אחד בחיתולים. הרבה מגבונים לחים.

"שקרנית, לא היית נותנת כלום. מה היית נותנת? את האיש הרחב הזה שלצידך? את ילדייך הרכים? כלום לא היית נותנת. אל תנחמי אותי בנחמת עניים." "גם כן עניים. מצעי סאטן ומוזיקת ג'אז."

אבל בכל זאת, זה נתן פרופורציה וקצת נחמה. התשוקה הבלתי אפשרית של אורית היתה אמיתית.

אז כן, הבוקר עלה. והיא יצאה מהבית כפי שחברותיה היו רוצות לצאת ואין להן צ'אנס - הדורה, ריחנית. מור ולבונה. אחרי שינה טובה. ראש פנוי וממוקד בעבודה.

אף אחד לא צפוי לחלות ולהטריד את שלוותה. אף אחד לא תלוי באהבתה, היא לא תלויה באהבתו של אף אחד. והעבודה - אף פעם לא היתה פסגת חלומותיה, אבל מצד שני לא זכורה לה שום פסגה מתחרה. לפעמים היא תוהה איך בכלל הגיעה למקצוע הזה. איזו מורה אמרה לה פעם בחיך מתפעל: "יש לך ראייה חשבונית מצוינת", והיא כל כך שמחה שמישהו הבחין במשהו מצוין אצלה, שהיא הסכימה ללכת עם הראייה הזאת בלי לראות שום דבר אחר. והאמת שגם לא היה משהו אחר, אם לא מחשיבים את שיעורי האמנות שהיא כל כך אהבה, ושהיה ברור כבר אז שמהם לא בונים חיים. בטח לא חיים יציבים כמו שציווה לה הבית שלה.

דרך ארוכה היא עברה מאז החלה כרואת חשבון זוטרה במשרד רואי החשבון המכובד הזה, ועד שנהייתה יד ימינו של ראובן - מנהל המשרד. הרבה תיקים עוברים דרכה. הרבה פרויקטים. יש לה משכורת לא רעה. היא נוסעת. היא מבלה. היא קוראת. היא עושה מה שבא לה בזמנה הפנוי. בלי לחשוב פעמיים.

היא מחייכת לעצמה כשהיא נזכרת בווידויים של חברותיה במסיבת יום ההולדת שלה. "שנתיים לא קראתי ספר. לא זוכרת מתי ראיתי תוכנית טלוויזיה למבוגרים. היום קיבלתי פס במיוחד בשבילך." אורית לא הפסיקה לקטר. "עוד שעה זה נגמר, ויש לי שלוש מכונות כביסה למיין."

"לכו, לכו תמיינו לכן," היא צחקה, שיכורה, כשליוותה אותן לדלת. "תעשו חיים." בסך הכול היא עושה חיים או לפחות עושה מה שאפשר לעשות בחיים - להתרווח קצת, להימנע מלחצים, מדאגות, מהפרעות. מה עוד יש לעשות פה?